

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7S/154/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200498
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7020200498.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tkáča, členov senátu JUDr. Tatiány Sabadošovej a JUDr. Jany Raganovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C. D., fyziatria, balneológia a liečebná rehabilitácia, Cottbuská 13, 040 23 Košice, IČO: 31 261 922, právne zastúpený: JUDr. Tatiana Vorobelová, advokátka, so sídlom Bajzova 2, 040 01 Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, 040 01 Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: PO/BEZ/2020/4093, O-200/2020 zo dňa 16. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Žalobu z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

- I.
Administratívne konanie

V dňoch 09.07.2019 do 04.09.2019 vykonal prvostupňový správny orgán – Inšpektorát práce Košice u žalobcu kontrolu dodržiavania pracovnoprávných predpisov a kontrolu zákazu nelegálneho zamestnávania. V čase vykonania kontroly u žalobcu na adrese E. XX, F. v ambulancii sa nachádzala G. H., nar.: 23.10.1967, ktorá o svojej prítomnosti na pracovisku žalobcu do zápisnice zo dňa 09.07.2019 uviedla, že: „ U zamestnávateľa (žalobcu) pracuje od 08.07.2019 na 2 hodiny denne za účelom oboznámenia sa s prácou fyziatria, balneoterapia a liečebná rehabilitácia pričom čas, od kedy pracuje stanovuje MUDr. Valko. Pracuje tu dobrovoľne za účelom získania zručnosti pri práci s elektroliečbou a za prácu a čas strávený v ambulancii nedostáva žiadnu odmenu ani mzdu.“ Svoje vyjadrenie do zápisnice potvrdila svojim podpisom.

Všetky nedostatky a zistenia prvostupňového správneho orgánu pri vyššie uvedenej kontrole sú zhrnuté v Protokole č.: IKO-45-56-2.3/P-E24,25-19 zo dňa 04.09.2019 v časti Nelegálne zamestnávanie.

Prvostupňový správny orgán uzavrel, že pri kontrole dňa 09.07.2019 o 10:00 hod bol zistený nedostatok, ktorý spočíval v tom, že žalobca dňa 09.07.2019 v čase 10:00 hod využíval závislú prácu fyzickej osoby: G. H. nar.: 23.10.1967 bytom I. XXXX/X, ktorá pre účastníka konania vykonávala práce súvisiace s podávaním elektroliečby, na adrese E. XX, F. a nemal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu – Zákonníka práce, čím porušil ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písmeno a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

V protokole v časti Nelegálne zamestnávanie prvostupňový správny orgán zároveň uviedol, že kontrolovaný subjekt ku dňu spísania Protokolu neposkytol inšpekcii práce žiadne písomné doklady, ktoré by preukázali uzatvorenie pracovnoprávneho vzťahu s fyzickou osobou G. H., nar. XX.XX.XXXX. Zároveň prvostupňový správny orgán – inšpektorát práce Košice uzavrel, že kontrolovaný subjekt – žalobca ku dňu spísania Protokolu, t.j. ku dňu 04.09.2019 si nesplnil u fyzickej osoba G. H., ktorá v čase vykonania kontroly vykonávala práca súvisiace s podávaním elektrolytických ošetrovaní povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa osobitného predpisu, nakoľko ju neprihlásil do 7 dní odo dňa uplynutia tejto lehoty do registra poistencov Sociálnej poisťovne ani najneskôr do začatia kontroly prvostupňového správneho orgánu vo veci nelegálneho zamestnávania.

Na základe zistených nedostatkov bolo žalobcovi nariadené odstrániť zistené nedostatky v lehote do 7 dní odo dňa prerokovania protokolu a podať o tom písomnú informáciu.

Protokol bol prerokovaný s účastníkom konania (žalobcom) dňa 04.09.2019, ktorý svoje vyjadrenie k zisteným nedostatkom písomne napísal vlastnou rukou na protokol v znení : „ Súhlasím so závermi inšpektorátu práce a vyvarujem sa uvedených chýb,“ predmetné vyhlásenie aj podpísal a protokol prevzal dňa 04.09.2019.

Na základe týchto skutočností bolo začaté správne konanie vo veci udelenia pokuty za správny delikt právne kvalifikované ako porušenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písmeno a) zákona o nelegálnej práci a to Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 19.02.2020, ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 21.02.2020 + výzva na vyjadrenie sa k podkladom a k spôsobu zisťovania podľa ust. § 33 správneho poriadku.

Žalobca sa vyjadril k Protokolu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomne listom zo dňa 02.03.2020 kde uviedol, že skutočnosti uvedené v Oznámení o začatí správneho konania nie sú pravdivé, bol nesprávne zistený skutkový stav a celá situácia bola počas kontroly nesprávne vyhodnotená a nešlo o nelegálne zamestnávanie. G. H. bola u neho na pohovore, pretože sa zaujímala o zamestnanie. Žalobca uviedol, že potreboval novú pracovnú silu, nakoľko doterajšia pracovníčka I. J. s ním ukončila pracovný pomer. Pretože G. H. nemá zodpovedajúce vzdelanie (ukončila Strednú strojársku priemyslovku) vysvetľoval jej prácu v ambulancii a nakoľko došla kontrola z Inšpekcie práce, pohovor s ňou prerušil a táto ostala v ambulancii spolu s ďalším zamestnancom K. L.. Pokiaľ ide o G. H., tá pri kontrole na vyzvanie inšpektorom práce predložila občiansky preukaz a uviedla, že sa u žalobcu uchádza o zamestnanie, čo potvrdila svojim podpisom na čestnom prehlásení. Ďalej uviedol, že protokol bol spísaný až s odstupom času a mrzia ho zistené nedostatky ohľadom evidencie pracovného času, údajov na výplatnej páske. On sám osobne sa zúčastnil prerokovania protokolu. Pokiaľ ide o samotné prerokovanie, zamestnankyňa Inšpektorátu práce na prerokovaní pokiaľ ide o zistené nedostatky ohľadom G. H. mu nič nepredčítavala, dôveroval tejto pracovníčke, prijal vytknuté nedostatky ohľadom dodržiavania vyhotovovania pracovnoprávných dokladov a sľúbil nápravu. Uviedol, že takto s dôverou v pravdivosť jemu ústne oznámených údajov z protokolu ho podpísal bez toho, aby ho dôkladne prečítal. Až teraz po dôkladnom oboznámení sa s Protokolom o výsledku inšpekcie uvádza, že nie je pravdivé tvrdenie o tom, že využíval závislú prácu G. H. ale je pravdivé to, že mal s ňou len pohovor a na dôkaz toho, uviedol, že keď ju oboznámil s prácou rehabilitačného pracovníka, už ďalej o prácu nemala záujem a pracovný pomer s ňou neuzatvoril. Preto tvrdí, že sa žiadneho správneho deliktu nedopustil.

K písomnému vyjadreniu žalobcu v administratívnom konaní sa písomne vyjadrila zamestnankyňa prvostupňového správneho orgánu, ktorá bola u žalobcu na kontrole a to podaním zo dňa 23.03.2020, v ktorom uviedla, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti. Pri zisťovaní skutkového stavu inšpektor práce bral na vedomie všetky skutočnosti zistené fyzickou kontrolou pri začatí inšpekcie práce, poskytnuté písomné doklady ako aj informácie z vyjadrení účastníkov konania.

Dňa 07.04.2020 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie číslo 4/20/Mi, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta v sume 2 000,- Eur za to, že porušil ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 2 ods. 2 písmeno a) zákona o nelegálnej práci a to tým, že využíval závislú prácu fyzickej osoby G. H., ktorá pre neho vykonávala práce súvisiace s podávaním elektroliečby na adrese Cottbuská 13 a nemal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitných predpisov – konkrétne Zákonníka práce.

V odôvodnení rozhodnutia popísal prvostupňový správny orgán priebeh inšpekcie práce, uviedol z akých dôkazov a skutočností vychádzal a popísal obsah vyjadrenia G. H., obsah protokolu a vyjadrenia žalobcu k nemu ako aj vyjadrenie žalobcu k oznámeniu o začatí správneho konania. Zároveň popísal podrobne svoju správnu úvahu pri hodnotení zistených skutočností a ich následnom právnom posúdení. Mal za to, že dôkazy získané pri inšpekcii práce sú dostatočné na preukázanie povinnosti tak, ako je uvedená vo výrokovej časti rozhodnutia a teda že skutkový stav bol náležite zistený a preukázaný.

Právne vec uzavrel podľa ust. § 1 ods. 3 Zákonníka práce v kontexte s porušením ustanovení zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (zákon č. 82/2005 Z. z.) – konkrétne § 3 ods. 2 a v nadväznosti na § 2 ods. 2 písmeno a) tohto zákona.

K návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom G. H. uviedol, že vykonanie dokazovania týmto výsluchom by nijako neprispelo k objasneniu skutkového stavu, ktorý bol náležite preukázaný a správne právne posúdený. V tomto poukázal aj na zásadu upravenú v ustanovení § 3 ods. 4 Správneho poriadku (povinnosť svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou....).

V odôvodnení ďalej poukázal na teoretickú konštrukciu, ktorou sa aj podrobne zaoberal – na objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa za správny s tým, že zamestnávateľ je zodpovedný za zistený nedostatok už tým, že k samotnému nedostatku, porušeniu došlo bez ohľadu na to, či sa jedná o zavinené alebo nezavinené konanie alebo opomenutie a svojej zodpovednosti za preukázané porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania sa nemôže zbaviť. Konštatoval, že k porušeniu zákazu nelegálneho zamestnávania objektívne došlo. Poukázal na povinnosť zamestnávateľa dodržiavať tento zákaz.

K uloženej pokute prvostupňový správny orgán uviedol, že zákon ex offio ukladá povinnosť, nie možnosť uložiť pokutu za zistené porušenie. Zároveň uviedol svoju správnu úvahu, ktorou sa spravoval pri uložení pokuty na najnižšej hranici stanovenej zákonom s tým, že má splniť preventívnu funkciu u žalobcu.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, kde namietal nezákonnosť a nesprávnosť rozhodnutia, má za to, že správny orgán porušil povinnosť upravenú v ustanovení § 32 ods. 1 SP – povinnosť náležite zistiť skutkový stav veci. Opätovne tvrdil že G. H. bola u neho na pohovor tak ako vo vyjadrení k začatí správneho konania. Navrhol vykonať jej výsluch ako dôkaz; opätovne poukázal na to, že menovaná sa mala zúčastniť u neho na pohovore. Poukázal na vyjadrenie G. H. pri výkone inšpekcie, kde podľa neho aj keď táto uviedla že pracuje u žalobcu, zo zápisu vyplýva, že do ambulancie chodila za účelom oboznámenia sa s prácou FBRLR elektroliečby za účelom získania zručnosti pri práci s elektroliečbou, pričom za to nedostávala žiadnu mzdu ani odmenu, pričom podľa žalobcu toto jej vyjadrenie korešponduje s jeho výpoveďou v písomnej forme, kde uviedol, že jej vysvetľoval prácu v ambulancii, pretože nemal zodpovedajúce vzdelanie. Prvý deň s ňou dohodol dobu dvoch hodín nakoľko mal čas na zaúčanie a vysvetľovanie, druhý deň mal s ňou už z prevažnej časti dvoch hodín pohovor, či vôbec túto náročnú prácu zvládne a aké má ona predstavy. Poukázal na jej výpoveď pri inšpekcii kde uviedla, že sa uchádza o prácu a tak medzi nimi nie je rozpor vo výpovediach. Preto je nesprávny skutkový záver, ku ktorému došiel prvostupňový správny orgán.

Žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím číslo PO/BEZ/2020/4093, zo dňa 16.06.2020 (druhostupňové rozhodnutie) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia popísal skutkový stav pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Poukázal na výpoveď G. H., ktorá pri fyzickej kontrole na pracovisku do zápisnice dňa 09.07.2019 výslovne uviedla, že u účastníka konania pracuje od 08.07.2019 za účelom oboznamovania sa s prácou elektroliečby a získavania zručnosti pri tejto práci, pričom čas práce jej určuje žalobca.

Žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal aj inštitútom skúšobnej doby, ktorá je upravená v ustanovení § 45 Zákonníka práce, ktorá je určená pre prípad vykonávania práce na skúšku, s tým, že dohoda o skúšobnej dobe je akcesorický právny vzťah, ktorý sa viaže na vznik pracovnoprávneho vzťahu. Zároveň žalovaný v odôvodnení uviedol, že posúdil aj to, či v danom prípade nejde o dobrovoľnícku prácu, avšak podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 406/2011 Z. z. túto nie je možnosť vykonávať v rámci podnikania alebo inej zárobkovej činnosti. Žalovaný uzavrel, že vzhľadom k tomu, že žalobca nemal v rozhodujúcom čase uzavretý pracovný pomer podľa Zákonníka práce s jednou fyzickou osobou, ktorá pre neho vykonávala závislú prácu spočívajúcu v prácach súvisiacich s podávaním elektroliečby naplnil účastník konania (žalobca) všetky znaky skutkovej podstaty nelegálneho zamestnávania tak ako to predpokladá ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 2 ods. 2 písmeno a) o nelegálnej práci.

K návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom G. H. žalovaný uviedol, že vzhľadom na odstup času, opätovné vypočutie tejto osoby k tým istým skutočnostiam by nemalo opodstatnenie.

V odôvodnení poukázal aj na to, že v prípade nelegálneho zamestnávania právnickou osobou sa zavinenie neskúma a účastník konania na to, aby sa zbavil absolútnej objektívnej zodpovednosti musí predložiť také dôkazy, ktoré by dokazovali, že tento správny delikt nespáchal. Tento však žiaden takýto dôkaz nepredložil, dokonca bolo zistené, že v uvedenom čase využíval závislú prácu 4 osôb a nemal s nimi založené pracovnoprávne vzťahy.

K pokute – žalovaný uviedol, že sa prvostupňový správny orgán zaoberal okolnosťami porušenia povinnosti, poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami a uložil pokutu v úplne najnižšej zákonnej výške 200,- Eur tak, aby bola dodržaná zásada legitímnych očakávaní podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

V plnom rozsahu sa stotožnil s právnym posúdením a s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia. Uzavrel, že porušenie povinnosti žalobcu bolo posúdené správne a je dostatočne odôvodnené. Odôvodnenie poskytuje skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia a v závere sa žalovaný stotožnil s právnym posúdením, ku ktorému dospel prvostupňový správny orgán.

II.

Správna žaloba

Správnu žalobou zo dňa 08.07.2020 doručenu súdu dňa 09.07.2020 sa žalobca domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia. V žalobe žalobca spochybňuje skutkový stav a taktiež namieta aj právne posúdenie. Namieta, že žalovaný nevykonal ním navrhnutý dôkaz – výsluch G. H.. Má za to, že skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu, zároveň namieta aj právne posúdenie veci. Navrhol aby súd vykonal dôkaz výsluchom žalobcu a výsluchom G. H.. Žalobca sa v žalobe zaoberá aj teóriou závislej práce, pričom má za to, že slovný prejav G. H. týkajúci sa skutkového stavu v zápise nezodpovedá obsahu pracovného pomeru založeného ústnou formou tak, ako to definuje Zákonník práce. Taktiež navrhol aj sankčnú moderáciu z dôvodu neprimeranosti sankcie ku skutku a jej likvidačný charakter pre ambulanciu.

Navrhol, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie a aby vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žiadal aby mu súd priznal náhradu trov konania.

Dňa 27.07.2020 podal žalobca návrh na odkladný účinok, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 19.01.2021 tak, že návrh bol zamietnutý. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.01.2021

III.

Vyjadrenie žalovaného, replika, duplika

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 11.11.2000 k námietke skutkového stavu uviedol, že má za to, že skutkový stav veci bol zistený úplne a správne a za tým účelom si prvostupňový správny orgán v zmysle ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku zaobstaral všetky potrebné dôkazy, pričom nebol viazaný len návrhmi účastníkov konania. Má za to, že žalobcovi neboli upreté žiadne jeho procesné práva, o začatí správneho konania bol dostatočne informovaný a bolo mu v súlade s ustanovením § 32 ods. 2 Správneho poriadku umožnené vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a k spôsobu ich zisťovania ako aj predložiť a navrhnuť dôkazy, resp. ich doplnenie a žalovaný sa s navrhnutými dôkazmi v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že má za to, že priamo fyzickou kontrolou na pracovisku žalobcu bolo zistené a jednoznačne preukázané, že G. H. vykonávala u žalobcu prácu, ktorá má znaky závislej práce, práce spočívajúce v elektrolicbe boli vykonávané v stave nadriadenosti a podriadenosti, osobne, v pracovnom čase, ktorý určil žalobca, na základe jeho pokynov a v jeho mene a žalobca zodpovedal za výsledok vykonávania týchto prác na jeho pracovisku.

K návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom G. H. žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že na rozdiel od občianskoprávneho konania pre správne konanie je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, ktorý ako to vyplýva z administratívneho spisu je jednoznačný a vykonané dôkazy nie je potrebné v súdnom konaní opätovne verifikovať.

Pokiaľ ide o sankčnú moderáciu žalovaný uviedol, že sankcia bola uložená na spodnej hranici.

Žalobca v replike zo dňa 05.02.2021 uviedol, že vo vyjadrení žalovaného nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ku ktorým by sa mal vyjadriť. Jeho vyjadrenie ho len utvrdzuje v tom, že s G. H. nemal uzatvorený pracovný pomer a uložená pokuta nemá opodstatnenie v skutkovom stave ani v právnom predpise.

Žalovaný v duplike zo dňa 04.03.2021 uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich doterajších vyjadrení.

III.

Konanie pred správnym súdom

Na základe žiadosti žalobcu nariadil súd v súlade s ustanovením § 107 ods. 1, písm. c) Súdneho správneho poriadku na deň 01.03.2023. Na pojednávaní zotrvali účastníci konania na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a písomných podaniach.

IV.

Relevantná právna úprava

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 311/2011 Z. z. Zákonníka práce účinného v čase inšpekcie práce (ďalej len Zákonník práce) závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom.

Podľa § 1 ods. 3 Zákonníka práce závislá práca môže byť vykonávaná výlučne v pracovnom pomere, v obdobnom pracovnom vzťahu alebo výnimočne za podmienok ustanovených v tomto zákone aj v inom pracovnoprávnom vzťahu. Zavislá práca nemôže byť vykonávaná v zmluvnom občianskoprávnom vzťahu alebo v zmluvnom obchodnoprávnom vzťahu podľa osobitných predpisov.

Podľa § 42 ods. 1 Zákonníka práce pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ak tento zákon neustanovuje inak. Jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi.

Podľa § 226 ods. 1 Zákonníka práce dohodu o vykonaní práce zamestnávateľ môže uzatvoriť s fyzickou osobou, ak rozsah práce (pracovnej úlohy), na ktorý sa táto dohoda uzatvára, nepresahuje 350 hodín v kalendárnom roku. Do rozsahu práce sa započítava aj práca vykonávaná zamestnancom pre zamestnávateľa na základe inej dohody o vykonaní práce. Dohodu o vykonaní práce možno uzatvoriť najviac na 12 mesiacov.

Podľa § 226 ods. 2 Zákonníka práce dohoda o vykonaní práce sa uzatvára písomne, inak je neplatná. V dohode o vykonaní práce musí byť vymedzená pracovná úloha, dohodnutá odmena za jej vykonanie, doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať a rozsah práce, ak jej rozsah nevyplýva priamo z vymedzenia pracovnej úlohy.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase vykonania inšpekcie (ďalej len zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní) právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa § 2 ods. 2 písmeno a) zákona č. 82/2005 Z. z. nelegálna práca je závislá práca, ktorú vykonáva fyzická osoba pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a nemá s právnickou osobou alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu.

Podľa § 2 ods. 1 písmeno a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase vykonania inšpekcie (ďalej len zákon o inšpekcii práce inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním) 1. pracovnoprávnych predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovŕšili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie, 2. právnych predpisov, ktoré upravujú štátnozamestnanecké vzťahy, 3. právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia, 4. právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania, 5. záväzkov, ktoré vyplývajú z kolektívnych zmlúv, 6. osobitného predpisu zamestnávateľom v rozsahu jeho povinností uzatvoriť zamestnávateľskú zmluvu a platiť a odvádzať príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie za zamestnanca vykonávajúceho práce zaradené orgánom štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva do tretej kategórie alebo štvrtej kategórie podľa osobitného predpisu, a za zamestnanca, ktorý vykonáva práce tanečného umelca alebo hudobného umelca, ktorý vykonáva profesiu hráča

na dychový nástroj, 7. osobitného predpisu, ktorý upravuje vnútorný systém vybavovania podnetov, zamestnávateľom, 8. osobitného predpisu zamestnávateľom, ktorý ustanovuje povinnosti pri vysielaní zamestnancov na výkon prác pri poskytovaní služieb.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o inšpekcii práce zamestnávateľ je povinný inšpektorovi práce pri výkone inšpekcie práce a) umožniť voľný vstup do priestorov a na pracoviská a utvárať podmienky na nerušený a rýchly výkon inšpekcie práce, b) poskytovať informácie o zistených neodstrániteľných nebezpečenstvách, ktoré môžu ohroziť bezpečnosť a zdravie zamestnancov alebo iných fyzických osôb, c) umožniť odobratie nevyhnutne potrebného množstva vzoriek materiálov alebo látok na účely rozboru, d) umožniť používanie technických prostriedkov na zhotovenie fotodokumentácie, videodokumentácie a zvukových záznamov potrebných na výkon inšpekcie práce, e) predložiť na požiadanie alebo najneskôr v čase zisťovania totožnosti fyzických osôb nachádzajúcich sa na jeho pracoviskách doklady, ktorými preukáže pracovnoprávny vzťah, obdobný pracovný vzťah alebo právny vzťah podľa osobitného predpisu k týmto osobám.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o inšpekcii práce zamestnávateľ je na požiadanie povinný poskytnúť inšpektorátu práce alebo inšpektorovi práce a) všetky podklady a informácie potrebné na výkon inšpekcie práce vrátane prvopisov dokladov a technických nosičov údajov, b) meno osoby, ktorá vykonáva prácu podľa dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, adresu miesta výkonu práce, dátum vzniku pracovnoprávneho vzťahu a predpokladaný rozsah prác, c) meno domáceho zamestnanca a adresu miesta výkonu práce.

Podľa § 19 ods. 2 písmeno a) zákona o inšpekcii práce Inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000 eur do 200 000 eur a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000 eur.

Podľa § 19 ods. 6 citovaného zákona Inšpektorát práce pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 zohľadňuje jej preventívne pôsobenie a pri určovaní výšky pokuty prihliada najmä na a) závažnosť zisteného porušenia povinností a závažnosť ich následkov, b) počet zamestnancov zamestnávateľa a riziká, ktoré sa vyskytujú v činnosti zamestnávateľa, c) počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb, ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 2 písm. a) prvého bodu, d) skutočnosť, či zistené porušenie povinností je dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa alebo či ide o ojedinelý výskyt nedostatku, e) opakované zistenie toho istého nedostatku.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 34 ods. 6 Správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

V.

Právny názor správneho súdu

Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i správneho orgánu prvého stupňa, tiež konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej žaloby a dospel k záveru, že správne orgány postupovali správne a v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutie je správne a zákonné, preto bolo potrebné žalobu žalobcu podľa § 190 SSP zamietnuť. V správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd v celom rozsahu stotožňuje. Obe rozhodnutia – tak žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zodpovedajú zákonu aj po formálnej stránke. Žalovaný sa podľa názoru súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v podanom odvolaní, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Žalobná námietka ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu (žalobný dôvod podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písmeno e) SSP) nebola v konaní dôvodná a teda nebola spôsobilá prívodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia. Súd sa stotožňuje so žalovaným v tom, že prvostupňový správny orgán získal dostatočné množstvo dôkazov na objasnenie skutkového stavu, teda zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si v súlade s ustanovením § 32 ods. 2 Správneho poriadku zaobstaral všetky potrebné podklady. Ako je zrejmé z odôvodnení tak rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa ako aj rozhodnutia žalovaného, tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný pri

svojom rozhodovaní vychádzali z podkladov zistených počas inšpekcie práce a to okrem evidencie poistencov Sociálnej poisťovne aj z vyjadrenia samotnej G. H. o jej prítomnosti na pracovisku žalobcu, ktorá je zachytená v Zápisnici o podaní informácie zo dňa 09.07.2019. Na tomto mieste súd považuje za potrebné poukázať na to, že vysvetlenie o dôvode prítomnosti fyzických osôb na pracovisku zachytené v zápisniciach spísaných inšpektormi práce pri vykonávaní kontroly nelegálneho zamestnávania majú charakter jedinečného dôkazu, nakoľko sú podané bezprostredne, bez ich možnosti ovplyvnenia tejto osoby tretími osobami a dotknutá fyzická osoba objektívnym a logickým spôsobom zdôvodňuje svoju prítomnosť na predmetnom pracovisku, čomu tak bolo aj v tomto prípade podania vysvetlenia pani G. H.. Taktiež sa tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný správne v kontexte významu vyjadrenia G. H. vysporiadali v rámci zisteného skutkového stavu s argumentáciou žalobcu ohľadom toho, že G. H. bola u žalobcu „len na pohovore.“ Jeho tvrdenie tak ako prezentoval vo svojom vyjadrení zo dňa 02.03.2020 k začatiu správneho konania nemožno v žiadnom prípade v kontexte s vyjadrením G. H. ako aj jeho súhlasu so zistenými nedostatkami, tak ako to uviedol vo svojom vyjadrení k protokolu akceptovať, nakoľko práca vykonávaná G. H. tak ako to vyplýva z jej prvotného vyjadrenia zachyteného v Zápisnici o podaní informácie dňa 09.07.2019 spĺňa atribúty závislej práce, tak ako to upravuje Zákonník práce v ustanovení § 1 ods. 2 – vychádzajúc zo zistenia Inšpektorátu práce Košice, že táto fyzická osoba v čase kontroly vykonávala práce spočívajúce v elektroliečbe, ktoré ňou boli vykonávané v stave nadriadenosti a podriadenosti, osobne, v pracovnom čase, ktorý určil žalobca, na základe jeho pokynov a v jeho mene a žalobca zodpovedal za výsledok vykonávania týchto prác na jeho pracovisku. Správne teda správne orgány ustálili zistený skutkový stav v tom smere, že žalobca porušil zákaz nelegálneho zamestnávania konaním ako je popísané vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného. A zároveň ak by bolo dôvodné tvrdenie žalobcu o tom, že G. H. bola u neho len na pohovore, žalobca by uviedol túto skutočnosť hneď pri kontrole inšpektorom práce ako aj v rámci prerokovania protokolu. Žalobca však túto skutočnosť začal tvrdiť až skoro po 8 mesiacoch od vykonania kontroly prvýkrát vo svojom písomnom vyjadrení k Oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 02.03.2020 a súd toto jeho tvrdenie považuje vzhľadom na dobu, ktorá uplynula ako aj na skutočnosti zistené správnymi orgánmi, ktoré vyplývajú z administratívneho spisu za účelové s cieľom privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre seba a vyhnúť sa zaplateniu pokuty uloženej mu za zistené porušenia zákona. V rámci zistenia skutkového stavu má súd za to, že tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa správne taktiež vysporiadali s návrhom žalobcu na vypočítania G. H., nakoľko po uplynutí takého času tak ako to uviedol žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia by jej vypočítanie nemalo svoje opodstatnenie. Súd k tejto námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca pri prerokovaní protokolu sám vlastnou rukou napísal a aj podpísal vyhlásenie, ktoré sa nachádza v závere protokolu, obsahom ktorého je popis zistení, ktoré správny orgán vyhodnotil ako nelegálne zamestnávanie. Jeho obrana po uplynutí času uvedená vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania je v rozpore s tým, čo deklaroval pri prerokovaní protokolu, a preto je podľa názoru súdu účelová v snahe priniesť pre neho výhodnejšie posúdenie zistených skutočností. Súd sa vzhľadom na vyššie uvedené stotožňuje so žalovaným v tom, že prvostupňový správny orgán získal dostatočné množstvo dôkazov na objasnenie skutkového stavu.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia (žalobný dôvod upravený v ustanovení § 191 ods. 1 písmeno c) SSP) táto taktiež nebola v konaní dôvodná. Súd má za to, že žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne právne vysporiadal s argumentáciou žalobcu o neexistencii závislej práce a s tvrdením žalobcu ohľadom toho, že G. H. bola u neho len na pohovore a nebola u neho v pracovnoprávnom vzťahu a správne právne posúdil takto zistený skutkový stav a uzavrel, že sa jednalo o nelegálnu prácu v zmysle ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písmeno a) zákona č. 82/2005 Z. z.. Súd dáva do pozornosti, že správne tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný poukázali na to, že žalobca sa dopustil nelegálneho zamestnávania tak ako je to uvedené vo výrokovej časti prvostupňového správneho orgánu s tým, že porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania patrí medzi správne delikty, pri ktorých sa zavinenie neskúma a platí absolútna objektívna zodpovednosť zamestnávateľa za porušenie povinnosti upravenej zákonom, pričom žalobca nemá možnosť sa vyvinúť. Žalobca mal dostatok možnosti predložiť tak prvostupňovému správne orgánu ako aj žalovanému doklady preukazujúce opak zisteného, čo aj konštatoval prvostupňový správny orgán v Protokole č. IKO-45-56-2,3/P-E24,25-19 zo dňa 04.09.2019. Správne taktiež žalovaný právne posúdil to, že v tomto prípade nemohlo ísť ani o dobrovoľnícku prácu podľa ust. § 3 ods. 2 zákona o dobrovoľníctve číslo 406/2011 Z. z., nakoľko túto nie je možné vykonávať v rámci podnikania alebo inej zárobkovej činnosti. Taktiež správne žalovaný poukázal aj na to, že práve inštitút skúšobná doba slúži na oboznámenie sa s prácou, pričom súd uvádza, že žalobca nepreukázal to, že pani G. H. bola u neho

práve v skúšobnej dobe, ba práve naopak súhlasil so zistenými nedostatkami. Žalobca nepredložil pri vykonaní kontroly ani v rámci následného administratívneho konania a odvolacieho konania žiadne dôkazy o tom, že sa malo jednáť „len o pohovor“ s pani G. H. v rámci jej záujmu o prácu u žalobcu a taktiež ani nedoložil žiadne listiny preukazujúce to, že nejde o nelegálne zamestnávanie ale o pracovnoprávny vzťah v zmysle Zákonníka práce. Správna bola preto správna úvaha tak správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného o tom, že zistený skutkový stav je potrebné podriaďiť pod ustanovenia § 3 ods. 2 v súvislosti s ustanovením § 2 ods. písm. a) zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Po oboznámení sa s administratívnym spisom mal súd za to, že tak správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný teda vyvodili v konaní zo zisteného skutkového stavu správne právne závery, ktoré aj v rozhodnutiach dostatočne odôvodnili – dostatočným spôsobom uviedli z akých dôvodov a na základe čoho považujú zistený skutok za nelegálnu prácu, a preto nebola žaloba žalobcu dôvodná a bolo namieste ju podľa § 190 SSP zamietnuť.

Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vypočutie G. H. súd vykonanie tohto návrhu nepovažoval za dôvodné, nakoľko ako už súd uviedol jej vyjadrenie podané pred inšpektormi práce je jedinečné a je bezprostredným odrazom skutočností v čase vykonania kontroly a je podané bez možnosti ovplyvnenia tretími osobami. Je síce pravdou, že v zmysle ustanovenia § 197 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže však v rámci svojej plnej jurisdikcie doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy a to aj na návrh účastníka konania avšak súd na tomto mieste poukazuje na to, že správny súd nie je súdom skutkovým a v tomto prípade vykonanie navrhované dokazovania po tak dlhom čase od vykonania kontroly aj vzhľadom na to, že podľa názoru súdu bol skutkový stav zistený a ustálený správne, by takáto výpoveď nemala už charakter jedinečnosti a bola by zrejme aj postihnutá známami možného ovplyvňovania zo strany tretích osôb a neviesla by iné svetlo do situácie než aká bola zistená v čase vykonania kontroly na mieste samom. Súd taktiež z dôvodu dlhého času od vykonania kontroly nedopočul žalobcu na pojednávaní a to vzhľadom k tomu, že po tak dlhom čase by jeho výpoveď neprinesla žiadne nové skutočnosti do prejednáwanej veci.

Pokiaľ ide o návrh žalobcu na sankčnú moderáciu z dôvodu jej neprimeranosti k tomuto súd uvádza, že vzhľadom na dikciu ustanovenia § 19 ods. 2 písmeno a) bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce: „Inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2000 eur do 200 000 eur „ je zrejme, že v každom prípade zistenia porušenia povinnosti tam citovaného ustanovenia zákona o inšpekcii práce je správny orgán povinný uložiť pokutu a nemôže upustiť od jej uloženia a táto možnosť upustenia mu nevyplýva ani zo žiadneho ustanovenia zákona o inšpekcii práce.

Súd v tomto poukazuje na bod 27 odôvodnenia rozsudku NS SR sp. zn.: 1Asan/26/2019 zo dňa 24.09.2020, kde tento uviedol, že doterajšia judikatúra senátov správneho kolégia Najvyššieho súdu stála prevažne na pozícii, že s ohľadom na objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa za spáchanie správneho deliktu nelegálneho zamestnávania a absenciu zákonom stanovených liberačných dôvodov neprichádza do úvahy upustenie od potrestania alebo zníženie pokuty pod minimálnu hranicu stanovenú zákonom č. 125/2006 Z. z., pretože to tento zákon nepripúšťa (napr. rozhodnutie vo veci 8Sžo/276/2015 zo dňa 26.04.2018). Senát Najvyššieho správneho súdu rozhodujúci vo veci 1Asan/26/2019 ďalej v odôvodnení uviedol, že môže len súhlasiť s názorom, že zákon č. 125/2006 Z. z. orgánu verejnej správy neumožňuje v správnom konaní znížiť sankciu za tento správny delikt pod minimálnu stanovenú hranicu, ani upustiť od potrestania delikventa.

Najvyšší správny súd SR v odôvodnení vyššie citovaného rozhodnutia 1Asan/6/2019 zo dňa 24.09.2020 ďalej uviedol, že z dikcie citovaných ustanovení § 195 písm. d/ a § 196 S. s. p. však vyplýva, že správny súd má v konaniach o preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy o priestupkoch, správnych deliktoch alebo o sankciách za iné podobné protiprávne konania vždy povinnosť preskúmať okrem iného i dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, aplikovateľných i na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania, bez ohľadu na to, či sa uplatnenia tejto kompetencie

žalobca v žalobe dovoľáva alebo nie. Ak správny súd mimo žalobných bodov zistí, že preskúmané rozhodnutie v naznačenom smere trpí vadami, oznámi to bezodkladne účastníkom konania a vyzve ich, aby sa k týmto vadám, ktoré správny súd vo výzve vymedzí, v určenej lehote vyjadril.

Potreba uvážiť uplatnenie trestnoprávnej zásady upustenia od potrestania páchatel'a menej závažného deliktu vyplýva najmä zo skutočnosti, že správny súd nemohol aplikovať zákonom priznané moderačné oprávnenie zmeniť druh alebo výšku sankcie, prípadne upustiť od uloženia sankcie v zmysle § 198 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 S. s. p., pretože pri uplatnení tejto právomoci je správny súd limitovaný sankčnými možnosťami správneho orgánu. Ten totiž v prípade zistenia správneho deliktu nelegálneho zamestnávania nemôže postupovať inak ako uložiť sankciu vo výške minimálne určenej zákonom. Takto nastavený zákon však bezpochyby môže za určitých okolností viesť k nespravodlivým, prípadne likvidačným sankciám.

Okolnosťami, na ktoré by mal správny súd pri aplikácii oprávnenia podľa § 195 písm. d/ a § 196 S. s. p. v prejednávanej veci prihliadnuť, sú povaha a následok protiprávneho konania, konanie žalobcu, okolnosti prípadu, ktoré mali viesť k záveru o nenaplnení materiálnych znakov skutkovej podstaty správneho deliktu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia § 19 ods. 2 písmeno a) bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce nemožno orgánom inšpekcie práce vytýkať, že by nepostupovali v súlade so zákonom č. 125/2006 Z. z. a nadväzujúcimi predpismi, ktoré s ohľadom na zistené okolnosti nedávali orgánom inšpekcie práce priestor pre iný výsledok administratívneho konania než taký, aký je zachytený v napadnutom rozhodnutí žalovaného ako aj v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa. Zároveň však súd vzhľadom na vyššie uvedený právny názor Najvyššieho súdu SR má za to, že v tomto prípade neboli dané žiadne také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by mali za následok upustenie od uloženej sankcie. Súd zároveň uvádza, že uložená sankcia je vzhľadom na povahu a charakter a okolnosti spáchaného deliktu spravodlivá, spĺňajúca represívny a výchovný charakter.

O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa ust. §§ 167 a 168 SSP, v zmysle ktorého účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech celkom ani z časti a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote do 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne

doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzyva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).